



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Westphalia Sancta, Beata Et Pia, Sive Vitæ Eorum Qui sua sanctitate et piis exemplis Westphalias illustrârunt

Complectens eorum vitas, qui certò aut verisimiliter Natione Westphali
reperiuntur cum titulo Sancti aut Beati

Strunck, Michael

Neuhusii, 1715

S. Stephanus Martyr, aliàs Simon dictus, è Corbeiensi Monasterio Ordinis
S. Benedicti primus Episcopus Helsingensis in Suecia, & præcipuus illius
gentis Apostolus

urn:nbn:de:hbz:466:1-28481

S. STEPHANUS Martyr, aliàs Simon dictus,

è Corbeiensi Westphaliæ Monasterio pri-
mus Episcopus Helsingensis in Suecia, &
præcipuus illius gentis Apostolus.

*Refertur cum titulo Sancti à Ioanne Vastovio
in sua vite Aquilonari; & à continuatoribus Bol-
landi in Actis Ss. ad diem 2 Iunii: ubi n. 18 etiam
additur breve elogium, quo eum exornare, &
Westphalia Sanctæ à se cogitata inserere olim vo-
luit P. Ioannes Kloppenburg S. I. Statua ejus in
choro templi Corbeiensis inter alios ejus loci indi-
genas Sanctos exhibetur cum hac inscriptione:*
S. Stephanus Episcopus Upsalensis (corrigere
Helsingensis) in Suecia. Vita ejus, quam hic da-
mus, contexta est ex iis, quæ de ipso referunt Ioan-
nes Magnus Episcopus Upsalensis apud Continua-
tores Bollandi, & Adamus Bremensis in sua histo-
ria Ecclesiastica. Fuit Episcopus non Upsalensis,
sed Helsingensis in Suecia, ordinatus ab Adalberto
Archiepiscopo Bremensi, & ab eo appellatus Si-
mon, uti constat ex Adamo supra citato, cujus hæc
sunt verba: In confiniis Suecorum vel Nord-
mannorum habitant Scritefinni &c. Regio
eorum est Halsingaland, ad quam primus est

ab Archiepiscopo (*Adalberto*) designatus *Stephi* Episcopus, quem ipse mutato nomine *Simonem* vocavit. *Floruit circa annum Christi, non 889, ad quem eum refert Bucelinus in Annalibus Benedictinis; sed 1060 & aliis subsequentibus; videturq; vitam protraxisse post obitum Adalberti Archiepiscopi consecratoris sui, hoc est, post annum Christi 1072; eò quòd Adamus Bremensis, qui eo usque historiam suam produxit, nullam de ejus morte ac Martyrio mentionem faciat. Passus est 2dâ Iunii Norala in Helsingia, multis post obitum miraculis clarus. Est autem Helsingia Sueciæ Regio, ab Vplandia, cujus caput Upsala est, interjectu Gestricia semota, ad cujus ingressum prope Sinum Bothnicum sita est Norala.*

Stephanus Helsingorum in Suecia primus Episcopus, in Corbejensi Westphaliæ Monasterio ab ineunte adolescentia educatus est, in eòq; vitæ non Christianæ solùm, sed etiam religiøsæ legibus ità institutus, ut ob eximia virtutum suarum decora idoneus appareret, qui in ultimis septentrionis plagas Evangelicæ veritatis lumen posset infundere. Erat id temporis Regnum Sueciæ adhuc ethnicæ superstitionis horrore undique circumfulum: & quanquam aliquod fidei Christianæ jubar haud pridem in illud incidisset,

Regum

Regum tamen aliquorum torpore ac defectione ad pristinam idololatriam ita relapsum erat, ut qui unum verumque Deum colerent, pauci superessent. Præcipuum nationis Pantheon erat Upsala, tunc nondum civitas, sed magnificum duntaxat ex auro templum, tribus Suecorum Numinibus Thor, Wodan, & Fricconi sacrum. Summa & omnium provinciarum concursu frequentata celebritas agebatur post novennium quodlibet, eoque tempore novem capita tam ex hominibus, quam ex omni animante masculino dæmonum vectigal erant, sanguine supra execrabiles aras immolato; corporibus autem canum hominumque mixtim in luco proximo ita suspensis, ut aliquando illorum septuaginta duo è sacrilegis arboribus pendere visa sint. Hujus tam nefandæ superstitionis horror tametsi plurium Catholicorum animos vehementi commiseratione tangeret; spes tamen omnis juvandi miseros tantisper interclusa erat, donec post obitum Emundi Gamulis ad Suecorum sceptrum sublevatus esset Rex Stenkilus, homo, ut Adamus Bremensis inquit, *fidelis Domino IESU Christo*; quippe qui solus ferme reliquias Christianæ fidei inter barbaros sustinuerat, & jam olim repulso Ecclesiæ Bremensis

mensis ablegatos cum lacrymis profecutus,
 eorum pro se preces orationesq; ardentem ex-
 poposcerat. Hic itaque consensu Sueco-
 rum solio cum putaret imperantum sceptrum
 nulla re magis, quam pietate ac religione sta-
 biliri, primas statim regiminis sui curas eo
 præcipue vertit, ut subjectæ sibi nationis ani-
 mos ab idolorum cultu ad veræ sinceræq; fi-
 dei disciplinam refingeret. Quod ut faciliori
 negotio in effectum deducere posset, viam
 illi Deus præparabat insigni quodam miracu-
 lo, per omnes postea Suecorum provincias
 latissimè divulgato. Erat è gentilium apud
 Upsalam Sacerdotum ac poparum numero,
 cui uterque oculus repentinà excœcatione à
 Deo percitus diem subtraxerat: jamq; ido-
 lis ac dæmonibus suis, ut usuram lucis restitu-
 erent, frustra invocatis, subibat animum su-
 spicari, num fortè Christianorum Deus po-
 tentior ad sanandum foret, aut ab eo hoc sibi
 malum, ob inanium, quæis ministrabat, Deo-
 rum venerationem inflictum esset? Ista co-
 gitanti nocte proxima videndam se exhibet
 Beatissima cœli Regina Virgo Deipara; at-
 que ut erat amabili ac decora facie, rogat mi-
 serum: an abjectis idololatræ erroribus
 credere velit in Christum Jesum Filiū suum, si
 ab eo

ab eo possit visum recipere. Cumq; ille haud
difficulter in oblata consentiret : *in nomine* ,
inquit , *IESV Christi Filii mei lumen oculorum*
recipe. simulq; pro certo habe, locum hunc, ubi nunc
ad execrabiles aras tantus innocentium cruor ef-
funditur, meis honoribus proximè dedicatum iri.
Credidit homo, tantis prodigiis ad fidem ex-
citatus ; & ne beneficii sibi collati gratia ma-
neret in abscondito, per universas Sueciæ re-
giones circumcursans facili negotio persuasit
plurimis, ut agnoscerent Deum illum verum
atque unicum, qui tenebrosis oculis sospita-
tē & luminis amissi copiam reduxisset. Tum
verò Stenkilus Rex nihil ultra cunctandum
arbitratus continuò suos ad Adalbertum Bre-
mensensem Archiepiscopum oratores misit, ro-
gans obsecransq; , ut quoniam regiones jam
ad messē albæ forent, ejusmodi viros pro-
pediē ad se dirigeret, qui non solū doctri-
na ac sanctitate conspicui ; sed etiam ad quæ-
vis adversa fortes, gentem asperam Catholi-
cæ veritatis legibus informarent, nec, si opus
foret, pro Deo & alienæ, salutis incremento
mortem refugerent. Optatissimum id acci-
debat Adalberto nuncium, utpote cui cura
ac legatio Sedis Apostolicæ pro converten-
dis ad Christum regnis Aquilonaribus, jam
pri-

pridem imposita fuerat. Quamobrem varios confestim Episcopos in Sueciam emit- tendos consecrat : ac primò quidem è Bre- menſi Clero Adalwardum juniorem (nam ſenior jam annis aliquot eòdem præceſſerat) & cum eo Beatum Stephanum è Corbejenſi Weſtphaliæ Monafterio, quem ipſe mutato nomine Simonem appellari voluit ; ambos literis & Apoſtolica morum probitate con- ſpicuos, ambos Evangelicæ prædicationis gratiâ plurimùm exornatos, & pro Deo mori cupidos. Hi poſtquam per ingentia maris ſpatia feſtinatis itineribus in Uplandiam per- venère, à Stenkilſo Rege, & omni populo magnis honoribus excepti ſunt in urbe Sigtu- nenſi Upſaliam inter Holmiámq; media ; e- ámq; brevi tempore unà cum locis adjacen- tibus ad fidem Chriſtiano Catholicam felici- ter perduxère. Exinde Adalwardus ſedem ibi Episcopalem tenuit : Stephanus autem quem incenſa in Deum charitas longiùs pro- pellebat, in ipſa ſeptentrionis extremi viſcera progreſſurus, ſuos ad Helſingiam pedes ver- tit, nihil ambigens, quin gratia omnipotentis Dei virtutem ſuis conatibus eſſet additura. Nec eventus reverà tam ampla ſpe ac deſide- rio minor fuit. Cùm enim provincia illa, uti

teſta-

restatur Joannes Magnus , præ alia quavis Suecorum gente homines magis ad bona cereos , longèq; mitiores ferat , intra annos aliquot tam innumerabilem populi multitudinem Christo & Ecclesiæ acquisivit , ut uberitas collectæ messis omnem ejus expectationē longè transcenderet. Una in oculo sudes adhuc erat Upsalense fanum , quo superstite periculum erat , ne fortè imbecilles conversorū animi quandoque in errorem relapsuri , suæ salutis naufragium facerent. Itaque ut obstaculum istud satīs tempestivè è medio tolleretur , correpto mox itinere sese ad Adalwardum contulit , cum eo deliberaturus , quo demum meliore modo detestanda illa idolorum trias suis è sedibus deturbari queat. Neque dubium est certè , quin Adalwardus initio saltem huic sese proposito non parùm opposuerit , quippe qui jam olim Stenkilli Regis suasionibus à simili animositate demotus fuerat , ne efferati barbarorum animi novis tumultibus Evangelicæ prædicationis cursum planè convellerent. Quia tamen Beatus Stephanus consilio huic suo ardentius inhærebat , tandem & ipse hujus opinioni videtur consensisse , persuasus forsitan illo Beatissimæ Virginis vaticinio , locum hunc suis honoribus

bus proximè dedicatum iri. Nec mora ad Upsalense Pantheon unà convolant, ad idola illic posita manus applicant, eaq; ad terram demoliri, confringere, dissipare satagunt, auctu quidem laudabili ac generoso; sed felici minimè. Ambo enim à barbaris comprehensi non aliam sui facinoris mercedem retulère, quàm quòd virgis ultricibus castigati, ad sedes suas remeare possent gaudentes, *quoniam digni habiti sunt pro nomine IESU contumeliam pati.* Ità Stephanus eventu irritò in Helsingiam se recipere compulsus fuit; ibiq; demum exoptati Martyrii palmam gloriose consecutus est die 2da Junii, sepultusq; in oppido Norala ad sinum Bothnicum, ubi ad annum usque 1532 variis miraculis in Ecclesia fulsit, habitusq; est primus ac præcipuus Helsingorum Apostolus.

S. TETWIGIS Virgo, aliis Tüetwifis

Monialis Ordinis S. Benedicti in Diocesi
Mindensi.

Refertur cum titulo Sanctæ à variis Auctoribus; quanquam nomine paululum immutato. 10.

annos